

ang pagkukulang sa kanila ng manlalaro, paano'y nalulunod ang kanilang mga puso sa kagalakan.

Sa lipunan ng mga nag-aaral sa Pamantasan ng Sto. Tomas, kung mayroong naipipintas ang mga kapwa binata, ay ang kalamigan nito sa pakikipag-usap sa mga babae, hindi lumiligaw sa kangino man at ni hindi halos nakikipagsayaw kung mayroon silang id'naraos na pagtitipon.

Samantala, sa dako naman ng kababaihan, ang pintas ng mga ito, na hindi naman masabi sa iba, ay ang pagkakumibo dili ni Roberto at ni hindi man magbu-

SIYA ay maganda, maki-sig, mahusay magdala ng damit, magiliw at magalang sa pakikitungo at nahirang na "Bituing Manlalaro ng taong 1950" sa Pamantasan ng Sto. Tomas dahil sa kahusayan sa paglangoy at paglalaro ng "basket ball". Kung sino ang mapalad na binatang ito, bayaan nat'n ang kanyang mga kamag-aaral ang siyang magbadya ng kanyang pangalan.

—Mabuhay...! Mabuhay si Roberto Valdez... Mabuhay...! —halos panabayang hiyaw ng mga nag-aaral sa Pamantasan, nang ang bat kang manlalaro ay dumaong sa Piyer 7, buhat sa isang pakikitungo sa Lunsod ng Sebu, na, taglay sa pag-uwi ang mga sagisag ng pagwawagi sa languyan at "basket ball". Mar'ming sumalubong na manlalaro sa kanilang "idolo", at, sabihin pa, bukod sa mga lalaki ay marami ang

mga dalagang kamag-aaral na naghandog ng pagbati.

—Maligayang bati, Roberto — masayang pahayag ni Imelda, na pagkatapos sabitan ng kuwintas ng sampaguita ang binati ay kinamayan ito nang mahigpit. Masayang masaya si Imelda. Higit kailan man ay noon niya naramdamang kumaba ang kanyang dibdib at tila bumilis ang tibok ng kanyang puso.

—Kapurihan ka ng ating Pamantasan, bumabati ako —naka-ngiting salubong ni Merylin, na naghandog ng pumpon ng bulaklak. —Tumatahip ang kanyang dibdib. Mayroon pa siyang nais sabihin sa manlalaro ay hindi na mabigkas ng kanyang mga labi.

—Sagisag ka ng kabataan ng ating lahi, Roberto —bating salubong naman ni Editha, na, pagkatapos kabitan ng bulaklak ang solapa ng amerikana ng binata, ay mahigpit na kumamay sa manlalaro.

Dahil sa kagalakang nag-u-mapaw sa kanyang puso sa pagkasalubong na iyon sa kanya, hindi man halos siya nakapagpasalamat, lalo na kina Imelda, Merylin at Editha. Ang mga ito naman ay hindi na rin napansin

long sa kanila, maging sa biro o tutuo ng anumang kataga ukol sa pag-ibig. Nguni, ang tutuo, sa kabila ng mga kapintasang iyan, lahat sila'y humahanga at nagmamahal kay Roberto. Oh, kung magagagawa lamang nila ang pagpapahayag ng pag-ibig, na, di masisinsay sa katutubong ugali at kabutihang asal, disin sana'y naipahayag na nila ang lihim nilang pagmamahal sa binata.

—Sinasyang mo ang magagandang pagkakataon, Roberto —pahayag ng isa sa mga klase niya sa pag-aaral ng batas, —kung ako ang pagpapakitaan ng ganyang pananaklak ng mga dalaga, agad ko silang pagbibigyan.

—May panahon para sa kanila, Mario, ako'y nag-aaral pa; hindi sila ang karerang iuwi ko sa amin, —lagi niyang tugon.

—Sadyang mahina ka; ang layag ba'y kung ligawan mo sila'y hihinto ka ng pag-aaral? Ibigay mo lamang ang kanilang hilig, wika nga.

—Ayoko pang mabuyo sa mga pananagutan. Sa bagay na sinasabi mo'y madali ang pumasok, nguni't mahirap ang lumabas.

—Tila ka naman hindi nag-aaral ng batas; maliligtasang lahat kailan ma't marunong kang magtanggol sa sarili; nalillmot

mo na yata ang karapatan ukol sa "self-defense".

—Maári; nguni, ayokong sila'y papaniwalain sa hindi kato-tohanan —at pagkasabi niya'y tumalikod sa mga kaibigan at nag'ungo sa "cafeen", upang magpawing uhaw.

Dahil sa pagwawagi ng mga manlalaro ng Paman-tasan ng Sto. Tomas na pi-nangungunahan ni Roberto, isang sayawang idinaos sa Sky Room ang inihandog ng "Central Board of Stu-dents", isang samahan ng mga nagsisipag-aral. Dahil sa ang sayawang iyo'y sa

ga.

Nang sumunod na tugtog ay nakita sa gitna ng bulwagan na ang kasayaw ni Roberto ay si Editha. Masayang masaya ang dalaga, sabik na sabik, mabilis ang tibok ng maliit na puso...

—Kay ganda ng bulwagang ito, ano Roberto; at kung ganitong tayo'y nagsasayaw, ay kay-ganda ng yugto ng buhay, hindi ba?

*Walang Imik Na Binatang
Kiming-kimi Sa Pagsuyo,
May Dalisay Na Pagsinta
Na Sa Puso Nakatago.*

—sa katuwaan sa pakikipagsa-yaw na yao'y naging matabil si Editha.

Nguni't si Roberto'y tila walang pandinig, wari'y walang kamalayan sa nangyayari sa dam-daming nagpupumiglas ng kasayaw.

—Hindi mo ba ako pinakinggan, Roberto?

—Ah.... Ehe... mayroon ka bang sinasabi sa akin, Editha? Ulitin mo nga —pagmamaang-maangan ng binata.

Dinamdandam ni Editha ang wa-

ri'y pagwawalang halaga sa kanya; nanghihinayang naman siyang makaraan ang pagkakataon sa mga bisig ni Roberto. ... kaya... kinusang ihilig ang mukha sa balikat ng binata, at parang isang musmos na nangangailangang ipaghele ng Ina. Nararamdaman ni Robertong nakadampi sa kanyang balikat ang mabangong ulo ng kasayaw, nguni't nanatili rin siya sa pagwa-

walang bahala.

—Idolo, Idolong walang pang-unawa — pagkamuhi ni Editha sa ipinakita sa kanya ni Roberto.

Sa pagkakainan, ang nakasalo naman sa isang hapag na may kalayuan sa karamihan ay si Merylin. Bakit hindi matutuwa ang dalaga? Bakit di niya iibiging makasalo ang Idolo? Katulad ni Imelda at Editha, bagaman hindi (Sundan sa pahina 63)

karangalan ng mga manlalaro, si Roberto Valdez ay hindi naman naging patay na lukan, wika nga. Marunong din naman siyang magbigay, kaya, higit sa lahat ng pagkakataon, ay noon nakita ng marami na ang kanilang "idolo" ay lagi nang sumasayaw.

—Kumibo ka dili, Roberto, magsalita ka naman, —ang sa pagkainip marahil ni Imelda ay pabirong nasabi sa kasayaw na binata.

—Ano ang sasabihin ko? —parang wala sa loob ay naitugon ni Roberto.

—Aba, wala ka bang nalalamang sabihin —pataka, nguni, ibig nang mayamot ni Imelda, pagka't makalawa nang tanda silang sumasayaw ay walang anumang sinabi sa kanya ang binata. Ang totoo'y naghihintay si Imelda ng anumang kataga ni Roberto ukol sa kanya o ukol man lamang sa pagkakataong iyon.

Natapos ang tugtog, hindi man kumibo si Roberto. Hinihintay sana ni Imeldang purihin siya ni Roberto, magparamdam man lamang ng kahit bahagyang pagtatangi, pagpapahalaga sa kanya, subali, lumayo kay Imelda na hindi humuma munti man. Pinamulahan ng mukha ang dala-

**KUWENTO NI
VICTOR VALENCIA**

MARUNONG PALANG UMBIG

Marunong Palang Umibig

(Buhat sa pahina 21)

sila nagkakaalaman, sadyang naghihintay rin ng pagkakataong masarili si Roberto.

—Hindi ka ba nasasayahang ngayong gabi, Roberto? —nakatanaw noon sa malayo si Roberto na tila may inisip.

—Ah, bakit hindi... —tuyot na tugon.

—Ano ang sa pagkakataong ito'y maitatangi mong sanhi ng iyong kasayahan, Roberto —usisa ng dalaga.

—Ang bulwagan, mga ilaw, at ang tugtog ng orkesta.

—Wala na bang iba? Ang pagdakila sa iyo ngayong gabi, ang pagtatangi sa iyo, ang paglulungati ng ilan upang magiging matalik kang kaibigan; ang kanilang...

—Bah... sukat ang pasalamatan ko ang lahat ng iyan, Marilyn.

Hindi na pumakli si Marilyn. Tumayo si Roberto at inaanyayahan ang dalaga na sumayaw. At, samantalang sila'y nagsasayaw sa saliw ng isang matamis na "waltz" ay malambing na nagtanong ang dalaga.

—Ngayon, Roberto, ngayon mo sabihin sa akin kung talagang wala kang masasabing sanhi ng iyong kasayahan.

Mabangung-mabango si Marilyn, mapupungay ang kanyang mga mata, mapupula ang kanyang mga labi at ang malalambot na daliri ay nakabilanggo sa isang kamay ni Roberto.

—Ngayo'y lalo akong walang masasabi, —nagkaila si Roberto. (Pagka't...wala ba siyang pakiramdam?)

Natapos ang sayawan.

Sa pag-uwi'y nagkasama-sama sa isang kotse sina Imelda, Marilyn at Editha sa anyaya ng isang binatang kanilang kaibigan. Walang may nais magbuka ng bigbig.

—Kay palad niyang si Roberto, ang ating Idolo —nasambit

ng binatang kaibigan nila.

—Idolo?...Idolong pagkit, —pakli ni Imeldang wari'y nagdaramdam.

—Idolong atsoy,—tugon naman ni Edita.

—Idolong torpe! —katlo naman ni Marilyn.

—Bah! Kayo lamang tatlo ang nakita kong isinayaw ni Roberto, kayo pa ang namimintas ngayon. Baka naman...

Naunawaan nila ang ibig tukuyin ng binata, kaya hindi na sila umimik.

x x x x

Lingid sa kaalaman ng tatlong dalagang kamag-aaral sa Pamantasan, si Roberto ay katulad din ng karaniwang binatang marunong umibig. Hindi nga lamang katulad ng pag-ibig ng mapupusok na binatang hindi nasisiyahan sa iisang kasintahan. Hindi siya mapagsamantala upang paluhain lamang ang isang babaing kalarawan ng kanyang ina.

Nuon ay naisanla na ni Roberto ang kanyang puso sa isa ring natatanging kariktan sa kanilang

nayon, kay Mercedes. Naging matapat si Roberto sa kanyang kasintahan, kaya lagi siyang umiwas na matukso ng iba pang dilag.

Isang umaga, araw ng Linggo, naispan nina Editha, Marilyn at Imelda na dumalaw sa tahanan nina Roberto sa pinakamasayang nayon sa Bulakan. Si Imelda ang nagmaneho ng awtong sinakyan nila.

Nagkataong nang umagang iyon, si Roberto ay nakasamang magsimba ng kanyang kasintahan si Mercedes. Kaya't ang kapatid niyang si Mario ang tumanggap sa tatlong dalaga.

Hindi naman nalaon at natanaw ni Mario na dumarating ang kanyang kapatid.

—Ow, hayun na pala sila, —wika ni Mario sa kanilang panauhin, nang makita niyang kakawit-bisig pa ni Roberto si Mercedes at kapuwa ito namumupol ng mga bulaklak sa malapit na hapilang patungo sa kanilang tahanan.

Buhat sa durungawan ay nakita nina Imelda, Editha at Mery-

lin ang dumarating na si Roberto na may kakawit-bisig na magandang dalaga. Hindi man sila nagkakaalam, ay sumikdo ang kanilang dibdib sa paninibugho.

—Sino po ba ang kasamang iyon ni Roberto? —ang di napigilang usisa ni Imelda kay Mario.

—E, siya po ang magiging hi-pag ko.

At...parang pinagtiyap ang pagdaramdam, ang tatlo ay hindi na nahintay sina Roberto at Mercedes. Nagsipanaog at nagsisakay agad sa awto at humahagibis silang lumisan. Umaalimbukay ang alikabok sa dinaraanang lansangan sa nayon.

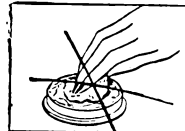
Nagtaka si Roberto kung bakit biglang umalis ang kotseng natanaw niyang nasa tapat ng kanilang bahay, kaya't...

—Sino ba, Mario, ang nanggaling ditong sakay ng humaharurot na kotseng iyon?

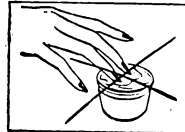
—Sila raw ay sina Imelda, Editha at Marilyn...

Ang pinakabago, pinakamadaling paraan sa napakagandang kutis

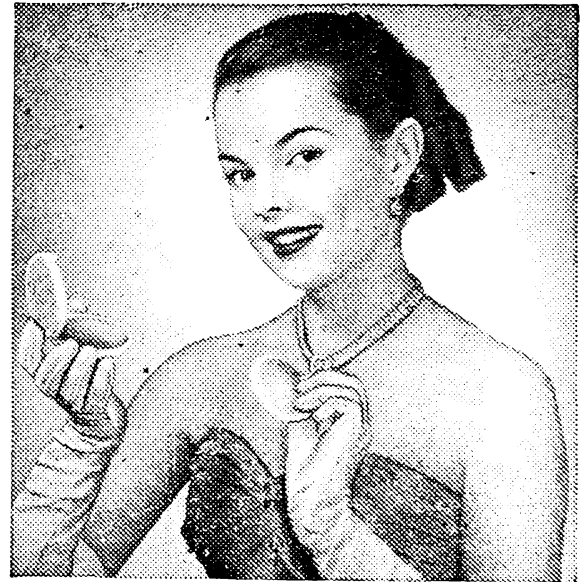
walang basang espongha

walang malangis na daliri

walang tumatapon na pulbos

Bago! Ang "Angel Face" na nasa ginintuan at may salaming sisidlan

Angel Face

by POND'S

May kasamang espongha—at nananatili

Sa isang pahid lamang ng Angel Face "puff" ay dulutan ang inyong balat ng makinis, di nangingintab at napakagandang kutis! Nababagay sa amumang kutis! At ang "Angel Face" ay nananatiling matagal kaysa karaniwang pulbos, sapagka't ang saligan at pulbos na ito ay iisa!

Ilagay sa inyong "handbag"! Ngayon, ito'y nasa manipis, magarang lalagyang may salamin, espongha at napakanam na "Angel Face"—at ito ang tumpak na gamitin ninyong make-up! Handa upang dulutan kayo ng sariwa, bagong kutis sa loob ng 5 segundo—saan mang dako, anumang oras. At ito'y di maaaring tumapon. Maibigan ninyo. Pumili sa 6 na mga kulay.

Gayundin sa bughaw na kulay at ginintuang lalagyan na may espongha.

Gumagamot sa may mga sakit na Tuberculosis sa bahay-bahay.

SAN VICENTE CLINIC
401 San Vicente, Binondo, Manila
Dr. J. Ortanez T.B.
Especialista sa T. B.
Nagsanay sa Paris
Vienna, Londres.